

La injustícia, el nihilisme i els treballadors pobres

written by Josep Maria Loste Romero | 25 de febrer de 2020

Abans de l'anomenada globalització (capitalisme "supersalvatge" mundialitzat), farà més o menys trenta anys, els veritables pobres de solemnitat eren els aturats, els marginats i alguns jubilats; i el treball esdevenia, majoritàriament, la clau de volta per dignificar la persona i sortir de la misèria; en l'actualitat això ha canviat a molt pitjor, ja que ha aparegut i crescut exponencialment una nova categoria social anomenada treballadors pobres, que són els que, tot i treballar, no poden pagar el lloguer, ni viure amb dignitat, i en la majoria dels casos han de dirigir-se a la beneficència.

El concepte de treballador pobre, el *working poor* anglosaxó, apareix, fa molt més de trenta anys, als Estats Units, amb unes legislacions laborals basades en la manca de drets socials, la precarietat social i les desregulacions. De fet, la base ideològica/filosòfica, que pretén justificar els treballadors pobres és anar substituint (destruint) la justícia social del sistema de l'estat europeu del benestar, per la caritat a l'estil del món anglosaxó del segle XIX. De tota manera, les ramificacions i derivades que comporta aquest model, per damunt de tot immoral, són terribles. El més greu de tot per Europa (més enllà de la UE) és que s'està posant en perill la democràcia en el sentit que aquesta ideologia, injusta i salvatge, és el «combustible» que contribueix –a través del nihilisme exacerbat, el «menfotisme antipolític», i el simplisme més absolut– a un augment espectacular dels partits neofeixistes, neonazis, neoreaccionaris i ultraconservadors, arreu del nostre estimat continent europeu, des de l'Atlàntic als Urals. També cal tenir molt present que el model del *working poor* de debò pretén aniquilar els sindicats (la consciència de classe) i la cultura política,

per tal de convertir les alienades poblacions europees en «zombis» que van de la feina precària a casa i viceversa, i no tenen dret a reflexionar, expressar-se ni manifestar-se.

El 2020, aquesta «xacra postmoderna» dels treballadors pobres té una especial incidència a l'Estat francès, en què la gran majoria de la població d'hexàgon va votar Macron per aturar la ultradreta de Le Pen, però l'actual inquilí del Palau de l'Elisi està convertint l'Estat francès en un espai antisocial infernal, on per la gran majoria dels seus ciutadans –també molta classe mitjana amb estudis universitaris– cada cop és més difícil viure amb dignitat.